

ECHE ROTTERDAMMERS ZIJN HONKFAST

De huidige bewoners van wijken zoals het Oude Westen en Crooswijk zetten zich soms succesvol af tegen deze sloopplannen van de woningbouwverenigingen. "Wij blijven in deze straat", "Sloop ons niet", "Slopen? Bezopen!": de hartenkreten op de posters wisselen maar de strekking is hetzelfde. Achter de voordeuren verschillen de meningen. Sommigen maken dankbaar gebruik van de verhuispremie die beschikbaar is, anderen staan met toeters en bellen op de trap van het stadhuis om 'hun' wijk te behouden. En wie geeft ze ongelijk? Als je ergens graag woont, laat je je niet zomaar verkassen.

Mijn buurman is er zo eentje. Deze bejaarde man had door alle gebreken in het pand een huurprijs van €85.- per maand bedongen. Ondanks de lekkages weigert hij te verhuizen want zelfs met huursubsidie kan hij nergens zo goedkoop zitten. Intussen vindt er vrijwel geen onderhoud meer plaats, want tja, het pand wordt straks toch gesloopt of gerenoveerd.

Uit: *'Stil protest van een antikraker'*
Lennart Pieters, 1 oktober 2012 op Vers Beton

ECHE ROTTERDAMMERS KOMEN VAN VER

Op de langgerekte Schieweg wapperen, afhankelijk van de wind, iedere dag twee Poolse vlaggen. Tussen hen in bevindt zich de poort naar een wereld die voor Nederlanders raadselachtig is, maar voor Polen een wervelstorm aan weemoed.

Het is de winkel van Danuta. Sommige vaste klanten reizen een uur (tot anderhalf) om haar maanzaadrollen te proeven.

Toen ze een jaar of dertig was, belandde Danuta alleen in Rotterdam tussen de tulpenbollen. Het plukken van Neerlands' trots bleek niet haar toekomstdroom.

Nu is de kort gekapte blondine de hoedster van de Poolse worst, scherpe mosterd en mierikswortelcrème. De augurken zijn haar warme broodjes. Een pot zure bommen, ingelegd met dille en laurier, kost twee euro en zestig cent. Alsof de crisis een oogje toeknijpt, vliegen de glazen potten in groten getale over haar witte toonbank.

Het geheim van haar succes? 'In Nederland smaakt alles anders'. Anders? 'Ja, anders.'

Uit: 'De augurkenhoedster van Bergpolder'

Dore van Duivenbode, 9 augustus 2012 op Vers Beton

ECHE ROTTERDAMMERS ZIJN EEN VANGNET

Twee agenten betreden een pand aan de Westersingel. Buiten, pal voor de kerk, schreeuwt een man in een rolstoel. Hij dreigt zichzelf van het leven beroven. De agenten komen verhaal halen.

Dit is de Pauluskerk. Dominee Dick Couvée snelt op ze af en weigert ze de toegang. Buiten wil hij best verder praten, maar hier hebben ze niets te zoeken. Hier gelden de regels van de kerk.

Die schreeuwende man buiten is een vluchteling uit Soedan. Hij is verward, wanhopig en manipulatief, vertelt de dominee. Ondanks dat hij uitgeprocedeerd is, vangt de kerk hem op.

In zijn werk is Couvée volledig afhankelijk van particuliere giften. Zolang steun vanuit de gemeenteraad uitblijft, richt de Pauluskerk zich op de inwoners van Rotterdam voor hulp. Couvée: "Door het passieve beleid van de gemeente, zijn voor de inwoners van Rotterdam de vluchtelingen een ver-van-mijn-bed-show. Ze hebben vaak geen weet van de uitzichtloze situatie waarin deze mensen verkeren. Dat moet veranderen."

Uit: *'Als vluchteling ben je in Rotterdam hopeloos'*

Fiona Fortuin, 31 januari 2013 op Vers Beton

**museum
ROTTERDAM**

ECHE ROTTERDAMMERS ZIJN LEKKER MOEILIJK

De laatste tijd gaat het redelijk goed met Rotterdam: we zijn niet meer de aanvoerder van álle slechte lijstjes in Nederland. Zelfs toeristen weten hun weg naar Rotterdam te vinden. De tijd dat Rotterdamse jongeren uit pure verveling niet wisten hoe snel ze naar de hoofdstad moesten verhuizen na de middelbare school, is voorbij.

Steeds meer Rotterdamse jongeren zijn trots zijn op hun stad en dragen dat graag uit. In de hiphop bezingen ze de stad en ze nemen ze hun clips op bij typisch Rotterdamse locaties. Er zijn kledinglijnen zoals I love Roffa en 010 isn't just a code die gretig aftrek vinden. Het laatste nieuws is dat er zelfs een film in de maak is die Rotterdam, I love you gaat heten.

Toch begin ik me een beetje ongemakkelijk te voelen bij al die aandacht. Want Rotterdam, dat was toch voor de kenners? Voor het ons-kent-ons? Wij waren toch cult? Ik wil helemaal niet populair worden. Laat ons maar lekker moeilijk blijven.

Uit: 'Laat Rotterdam maar lekker moeilijk blijven'

Eeva Liukku, 2 april 2013 op Vers Beton

ECHE ROTTERDAMMERS ZIJN VRIENDELIJK

Rotterdammers worden niet oud, en zeker niet als ze bij mij uit de wijk komen. Ik werk als huisarts in de Tarwewijk. Ik woon er zelf niet, maar vraag me soms af of ik – net als het gemiddelde – zeven jaar korter zou leven als ik er wél zou wonen.

Mijn spreekuur is net een uur bezig als een sympathieke man binnenkomt. Ik schat dat hij een jaar of zestig is. In zijn gezicht staan lijnen die het vriendelijke karakter verraden. Hij vertelt me dat hij hier ergens in een klein buurtcafé de baas is geweest. "Dokter, ik heb zo'n spijt." Het is de eerste keer dat ik iemand in mijn spreekkamer hoor zeggen dat hij spijt heeft. "Ik heb het niet goed gedaan." In zijn eigen tempo vertelt de ex-cafébaas dat hij te veel heeft gedronken, gerookt en gegokt, en dat hij daardoor veel is kwijtgeraakt: vrouw, kinderen en vrienden. "Ik wou dat ik het anders had gedaan." Aan zijn vriendelijke blik is nog niets veranderd.

Uit: *'Ziek op Zuid'*

Nabil Bantal, 17 september 2012 op Vers Beton

**museum
ROTTERDAM**

ECHE ROTTERDAMMERS ZITTEN IN DE KROEG

“Zeg, zie jij Henk vandaag nog?” vraagt Gerard aan zijn buurman, terwijl hij zelf van zijn barkruk opstaat. De rauwe, raspende stem, die in films de doorleefde romantiek van whisky en sigaren moet illustreren, duidt in de Rotterdamse werkelijkheid eerder op de goedkopere variant van flesjes Heineken en Zware Van Nelle. “Wens hem de blinde vlektyfus van me. God, wat heeft ik een pleurishekel aan die vent.” Een bulderende, aanstekende lach volgt.

Dan slaat hij zijn laatste slok bier achterover en stampt richting de uitgang. In het voorbijgaan kijkt hij me aan. Ik zit in de hoek van de bar met een blocnote en een pen voor me. “Zo schrijvertje, moet je overwerken?” Voordat ik kan antwoorden is Gerard al het trappetje op gestampt. Zelfs als de deur achter hem is dichtgevallen, is zijn bulderende lach nog te horen. Als ik me terugdraai naar de bar zie ik dat de hele Koperen Toog me aankijkt. “Wil je nog een kop koffie, jongen?”, wordt er gevraagd. Ik schraap mijn keel. “Doe maar een biertje.”

Uit: *‘Verhalen uit de Koperen Toog: Gerard’*
Ties Joosten, 18 april 2013 op Vers Beton

ECHE ROTTERDAMMERS ZIJN REALISTISCH

In totaal kent Rotterdam bijna tachtig straten die vernoemd zijn naar verzetsstrijders. Het merendeel daarvan bevindt zich in Prinsenland en in Hoogvliet – naoorlogse wijken vol sociale nieuwbouw.

Daar woont ook de heer Rienks (1922), die samen met veel van zijn medebewoners één der laatste generaties vormt die 'de oorlog' nog bewust heeft meegemaakt.

De suggestie dat het misschien mooier was geweest om straten in een meer 'prominente' buurt te vernoemen naar de gevallen verzetshelden, wordt resoluut weggewuifd. 'Dat waren ook maar normale mensen hoor, jongen. Wat dacht je dan? Als die rotoorlog er niet was geweest, hadden ze ook allemaal in een buurt als deze gewoond, op een uitzondering na misschien. Spekkoper, van hier even verderop zat ook in het verzet, maar heeft het domme geluk gehad om het te overleven. Die is in de zestiger jaren naar hier gekomen, vanuit Kralingen. En wat hadden die stakkers er aan gehad, om een straat in Hillegersberg naar zich vernoemd te krijgen? Ze blijven evengoed dood'.

Uit: *'De straten van Rotterdam #5: Hantje de Jongstraat'*
Vincent Cardinaal, 9 mei 2013 op Vers Beton

